

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

‘Ο Βολταίρος εἶπεν ὅτι ἂν δὲν ὑπῆρχε Θεὸς ἔπρεπε νὰ τὸν εὐρωμεν.

Διὰ τοὺς τρικουπικούς εἶπέ τις ὅτι ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Βελέντζας, ἔπρεπε νὰ τὸν εὐρουν.

‘Η Ἑφημερίς πάλιν κατῴρθωσε νὰ κάμῃ τὸν κόσμον νὰ λυσσάξῃ τὸσον πολὺ ἐναντίον της, ὥστε πολλοὶ ὑποθέτουν ὅτι εἶναι μετρημισμένη τρικουπική· μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον οὔτε αὐτὴ ἡ Ὥρα δὲν παρέσχε τόσας ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ χαριλαῖκὸν κόμμα.

Γραμματεὺς πρεσβείας μαθὼν ὅτι ἐπαρσημοφορήθησαν δύο τρεῖς Κουμουνδουρικοὶ βουλευταί, ἠρώτησεν ἓνα τῶν ἡμετέρων :

— Εἶναι ἀνακατωμένοι εἰς τὰ βελεντζικά ;

— Ὁχι.

— Ὁ Β, τότε τί ἄλλο ἔκαμον ;

Βλέπων τις τὸν Βιθυνὸν ξεσπαθώσαντα ἐναντίον τῶν Βελεντζιστῶν ἠρώτα μετ’ ἀπορίας.

— Μὰ πῶς διάβολο οἱ λύκοι τρώγονται ποτε ἀναμεταξύ των ;

‘Ημεῖς λοιπὸν προκειμένου περὶ τῶν ἀρχαίων δὲν συμμερίζομεθα παντάπασιν τὴν γνώμην σας, κύριε Μεσσηνέζη. Ἐὰν εἰσθε ὁπαδὸς τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐμπορίου, αὐτὴν δύνασθε νὰ τὴν ἐφαρμόσητε εἰς ἄλλα προϊόντα τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν σταφίδα, τὰ καλαμπόκια καὶ τὰ ἄγγούρια· ἄλλα ἐλευθερά ἐξαγωγή τῶν ἀρχαίων σημαίνει ἐλευθέραν λήπτεισιν τῆς Ἑλλάδος. Καθ’ ἣν δὲ περίπτωσιν ψηφισθῇ ὑπὸ ληστρικῆς Βουλῆς τοιοῦτό τι νομοσχέδιον, οἷον διὰ τῆς Ἑφημερίδος προτείνετε, τότε τίς θὰ ἐμποδίσῃ τοὺς Δάμπρους καὶ τοὺς Ῥουσοπούλους νὰ κάμουν ἐξαγωγήν ὅχι τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ἀλλὰ τῆς Ἀκροπόλεως ὁλοκληρῶς ;

Καὶ ἐπειδὴ ἔχομεν τὴν ἀντίθετον μὲ ὑμᾶς γνώμην, κ. Μεσσηνέζη, προτείνωμεν νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον δι’ οὗ νὰ κηρύσσωνται ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦδε ἀνασκαπτόμενα ἀρχαῖα ἐθνικὴ περιουσία. Διὰ τοιοῦτου νόμου προτιμώτερον νὰ φυλάσσωνται ὑπὸ τὴν γῆν τὰ κειμήλια μας, παρὰ ἅμα βλέποντα τὸ ἐλληνικὸν φῶς διὰ τοῦ πρώτου ἀτμοπλοίου νὰ ἐκπατρίζωνται.

‘Ο Βασιλεὺς—ἐγράψαμεν καὶ ἄλλοτε—δύναται νὰ μεταβαῖν ὅπου θέλει καὶ εἰς τὴν Γουάτεμάλαν αὐτὴν· εἶναι ἐλεύθερος πολίτης μὴ ὑποβαλλόμενος μάλιστα καὶ εἰς ἐπιστρατείαν. Ὅ,τι δὲν δύναται νὰ πράξῃ εἶναι νὰ μεταφέρῃ μεθ’ αὐτοῦ τὸ Βασιλεῖον καὶ τὴν πρωτεύουσάν του. Τὸ βασιλεῖον μένει εἰς τὸν τόπον του, καλοκάθηται μάλιστα καλλίτερα, διότι ἐν ἑλλείψει Βασιλέως ἔχει ἀνάγκην στερεωτέρων θεμελίων καὶ ἡ πρωτεύουσα εἰς τὸν ἰδικὸν της. Τί παθὼν λοιπὸν τὸ Φρουραρχεῖον ἐνόμισεν ὅτι τοῦ Βασι-

λέως καταβάντος εἰς Φάληρον νὰ πάρῃ τὸν ἄερα τοῦ κατέβῃ μαζύ του καὶ ἡ πρωτεύουσα νὰ πάρῃ τὸ φύσημά της ; Πρῶτον εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ σιδηρόδρομος τοῦ κ. Παρασκευαῖδου δὲν ἔχει τόσα βαγόνια διὰ νὰ καταιβάσῃ τὴν πρωτεύουσαν. Ἐπειτα ἀλλοίμενον εἰς τὴν Βασιλικὴν ἡσυχίαν, ἂν ὅπου πῆγαινε ἡ Μεγαλειότης του τὸν ἔπαιρνε καταπόδι καὶ ἡ πρωτεύουσα, ἥτις μόνον ἡσυχίαν δὲν δύναται νὰ τοῦ χορηγῇ ἐν μέσῳ Βελεντζικῶν τυμπάνων καὶ κουμουνδουρικῶν αὐλῶν.

Ἀφοῦ λοιπὸν λογικῶς, ὁπτικῶς καὶ σιδηροδρομικῶς ἀπεδείξαμεν ὅτι μετὰ τοῦ Βασιλέως εἰς τὸ Φάληρον μπορεῖ νὰ κατέβῃ τὸ πολὺ πολὺ μὴ αὐτὴ τοῦ σπητιοῦ του, ἀλλ’ ὅχι καὶ μία πρωτεύουσα, ἃς μᾶς ἐπιτρέψουν ὅλοι τοῦ κόσμου αἱ Μεγαλειότητες νὰ μὴ ἐννοήσωμεν διατὶ ἡ μουσικὴ ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος ἀποδιδράσκουσα τὰς παιξίμους ἡμέρας κρυφὰ κρυφὰ κατεβαίνει εἰς Φάληρον καὶ παίξει πρὸ τῆς οἰκίας Κεχαγιᾶ ;

Πρῶτον μὲν καὶ τοῦ βασιλέως παρόντος ἐν Ἀθήναις, ἡ μουσικὴ παίξει πρὸς διασκέδασιν αὐτοῦ ἢ τοῦ κόσμου ; Δὲν πιστεύομεν, διότι ἡ πρὸς ψυχαγωγίαν τοῦ Βασιλέως μουσικὴ χώνεται συνήθως μέσα ἰσὺ Παλάτι μὴν τύχη καὶ τὴν ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς οἵτινες δὲν λαμβάνομεν ἐπιχορήγησιν. Ὡς λόγον τοῦ μέτρου τούτου τοῦ Φρουραρχείου τοῦ νὰ μᾶς ἀποστερῇ Τρίτην, Πέμπτην καὶ Κυριακὴν τῆς προσφιλοῦς μουσικῆς μας δὲν βλέπομεν ἄλλον εἰμὴ νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ πενθοῦμεν ἀμουσικῶτοι διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ βασιλέως.

Ἀλλὰ παστρικά παστρικά ὡς τίμιοι ἄνθρωποι λέγομεν τοῦ Φρουραρχείου ὅτι αὐταὶ αἱ παρουσίαι καὶ αἱ ἀπουσίαι δὲν μᾶς κάμνουν οὔτε κρῦο οὔτε ζέστη· εἶναι ἀληθές ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ νερόβραστοι ἐρωτευταί (κατὰ τὸ πολιτευταί) οἵτινες ἂν δὲν ἴδουν μίαν ἡμέραν τὴν ξανθὴν κόμην μίας μαλακῆς ἢ τὸν μαῦρον ὀρθαλμὸν μιᾶς σκληρᾶς δὲν ἔχουν ὀρεξίν τὸ ἐσπέρας· ἀλλ’ οἱ συνταγματοπολῖται δὲν κανονίζομεν τὴν ὀρεξίν μας σύμφωνα πρὸς τὰς ἀπουσίας ἢ τὰς παρουσίας τοῦ Γεωργίου, ἀλλὰ σύμφωνα πρὸς τὴν ἀφθονίαν ἢ ἑλλείψιν τῶν Γεωργίων ἐν τοῖς θυλακίοις μας.

Ἐπὶ τέλους ἐναντίον τῆς αὐλοκολακειᾶς αὐτῆς παρακαλοῦμεν τὸν κύριον πρωθυπουργὸν νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν δικαιοματίων τῆς πρωτεύουσας τοῦλάχιστον, τὸν δὲ κ. Δήμαρχον, ἂν ἡ ἀτασθαλία αὐτὴ ἐξακολουθήσῃ, νὰ παύσῃ δι’ ἐγγράφου τοῦ διαμαρτυρήσεως τὸ πρὸς τὴν μουσικὴν διδόμενον ἐπίδομα.

Ἐν Φαλήρῳ ὁ Βασιλεὺς μας εἶναι ἀεικίνητος. Σηκόνεται πρωταίτατα· αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸν βλέπεις κάμνοντα τὸ λουτρόν του, τὴν ἄλλην μόλις τὸν διακρίνεις μικρὸν μικρὸν—ἐκεῖ τῆς ἀποστάσεως—ἐπὶ τῶν πέριξ λόφων, μετ’ ὀλίγον λευκότετα ὡς ἄφρος σομάδας πανιὰ ἐγκυμονοῦντα εἰς τὴν γαστέρα των αὐρὰν φαληρικὴν διέρχονται ὡς ὀφειρον ὑπὸ τὰ ὄμματά σου· εἶναι ὁ Βασιλεὺς ὅστις ἐπὶ μικρᾶς λέμβου διασχίζει τὰ γαλανά νερά τοῦ Φαληρικοῦ ὁρμου· μικρὸν μετὰ ταῦτα ἀναίσοκαταβαίνει τὸ νεότευκτον Ξενοδοχεῖον καὶ περιεργάζεται λεπτομερῶς ὅλους καὶ ὅλα. Βίς ὑπρέτης ἐξ Ἡπείρου τυχαίνει ἐκεῖ νὰ κοιμᾶται, ὀνειρεύεται ὅτι ἔγεινε κλητὴρ εἰς τὰ ἐλληνικὰ Ἰωάννινα, αἰφνης βλέπει τὸν Βασιλέα ἐμπρὸς του, ὅστις τοῦ λέγει : Κοιμήσου, κοιμήσου. Δύο φαληρικαὶ μάγκαι παλάτι ἔχουν τὸ βουνὸ καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανόν. Ὁ Βασιλεὺς τοὺς λυπεῖται καὶ τοῖς ὑπόσχεται νὰ τοὺς στείλῃ δυὸ βελέντζας. Αἱ μάγκαι τρομάζουν

μήπως έννοη νά τοὺς στείλῃ εἰς τὸν Βελένδζαν, ἔπειτα ὁ-
μως συνεννοοῦνται καὶ εὐδαιμονοῦν. Πότε κατέρχεται εἰς
Πειραιᾶ, πότε ἀνέρχεται εἰς Ἀθήνας. Μεθ' ὅλον ὁμως τὸ
ῥεϊκίνητον αὐτὸ μένει πάντοτε ἐν Φαλήρῳ.

Ἀλλὰ, Βασιλεῦ, προστάτευσον τοὺς ποιητικωτέρους ὅλων
τῶν ἐργατῶν ψαράδες, τοὺς ὁποίους οἱ χωροφύλακες σου
διώκουν διὰ τὴν ἰδοῦν τὴν τράταν τοὺς ἀπέναντι τῆς οἰκίας
σου. Ἡ θάλασσα δὲν ἀνήκει εἰς τὸν κύρ Κεχαγιᾶ, κατὰ
συνέπειαν κἀνὲν δικαίωμα δὲν ἔχουν οἱ χωροφύλακες
οὐτ' ἐπ' αὐτῆς, οὐτ' ἐπὶ τῶν ψαράδων. Δὲν ἐννοοῦν ποῖον
πανόραμα ἐργατικότητος καὶ ὑγιούς θαλασσινῆς ζωῆς
διώκουν ἀπὸ τοῦ μεγάρου σου. Τοὺς εἶδομεν χθὲς ἡμεῖς
γραφικωτάτους μὲ τὰς ἀνεσκευατωμένας περισκελίδας καὶ
τὰς ἀθλητικὰς τῶν κνήμας καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ τραγουδή-
σωμεν τὸ ᾄσμα τοῦ Μαζανιέλλου. Ἄν ἐδουλώθη ἡ ἑλλη-
νικὴ γῆ, ἃς μείνῃ τοῦλάχιστον ἐλευθέρᾳ ἡ ἑλληνικὴ θά-
λασσα.

Τὴν Τετάρτην πρῶτῃ πρῶτ' ἔρχεται μέσον Ἰωαννίνων καὶ
Πρεβέζης ὁ διπλοῦς Φαληρικὸς θίασος διὰ κωμικὸν μελό-
δραμα καὶ κωμειδύλλιον. Ὅλα τὰ πρόσωπα προαγγέλλον-
ται καλὰ, τοῦ ἐργολάβου τοῦ θεάτρου λεγομένου εἰδικοῦ
περὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ τοῦ χοροῦ ἀκόμα ὅλα τὰ πρόσωπα
ἔρχονται ἐκ Παρισίων, δεκαεὶ τὸν ἀριθμὸν. Μόνῃ γνωστῇ
ἡθοποιὸς εἶναι ἡ συμπαθητικὴ χλοερὰ (Du Cazon) μας κ.
Νεβίλ. Ὅλα θὰ εἶναι νέα, πρόσωπα, θέατρον, σκηνογρα-
φαί, καθίσματα, πλατεῖα, χῶμα τῆς πλατείας, φανοί, καὶ
εἶδος φωτός, καὶ ὅλα ἐκ Παρισίων. Ἀφοῦ δὲν ἐφέραμεν τὰ
Ἰωάννινα εἰς Φάληρον, θὰ φέρωμεν τοῦλάχιστον τοὺς Πα-
ρισίους. Μπουφόνος ἔρχεται ὁ ἴδιος Σαιντιλέρ ὅστις μετὰ
τὴν λύσιν τοῦ τυνησιακοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος
ἀποσύρεται τῆς ἐνεργοῦ πολιτικῆς, ἐπανερχόμενος εἰς τὸ
προσφιλὲς αὐτῷ θεατρικὸν στάδιον εἰς ὁ τὸσον διέπρεψε
νεώτατος. Θὰ παραστήσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Διὸς μὲ τοὺς
κεραυνούς του εἰς τὸν ἐν Ἀδου Ὀρφεᾶ ἀμίμητα.

Ποῖον νὰ εἶναι τὸ Κατάστημα αὐτὸ τὸ ὁποῖον καταγ-
γέλλει ἡ «Ἦρα» ὡς ἔτοιμον νὰ πωλήσῃ ἄχρηστα Σασεπὼ
εἰς τὸν Ἰπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν; Δὲν πιστεύομεν νὰ
εἶναι τὸ γνωστὸν τοῦ κ. Φιλίπ, διότι μετ' αὐτοῦ τὸν συν-
δέουν συγγενικοὶ δεσμοί.

Καὶ τώρα πλέον, κύριε Μελετόπουλε, μετὰ τὰς ῥητὰς κα-
ταγγελίας τοῦ κυρίου Καραδζᾶ τί θ' ἀπαντήσῃς; Πάλιν
μὲ καμμιὰ φυλλάδα, τιμᾶται μιᾶς δραχμῆς; Βίς τὰ δι-
καστήρια, κύριε Ἐφορε, εἰς τὰ δικαστήρια καὶ σύντομα μά-
λιστα.

Μὰ ἦτον ἀνάγκη δύο στηλῶν διὰ νὰ γραφῇ ὅτι ὁ υἱὸς
τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου ἔγραψε πρὸς τὴν Κυρίαν Βελέν-
δζα ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς δὲν θὰ σκοτωθῇ σ' τὸν πόλεμον καὶ
νὰ μὴν τρέμῃ; Ἐπιτρέψατέ μας νὰ μὴ νοιώθουμε τί μᾶς
γίνεται.

Καὶ τώρα, ὅτε ἐτελείωσεν ἡ ἀνὰκρισις, πῶς θὰ σχημα-
τισθῇ τὸ Συμβούλιον; Πάλιν ἀπὸ Σπύρακοπούλους καὶ Μη-
τσοπούλους; Ἐννοοῦμεν, κύριε πρωθυπουργέ καὶ ὑπουργέ
τῆς Δικαιοσύνης νὰ λάβῃτε τὸ θάρρος ν' ἀκολουθήσῃτε τὸν
Κανονισμὸν τοῦ Δικαστηρίου, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ ποινικὸν
Τμήμα ἀπαρτίζει τὸ Συμβούλιον. Πάντ' ἄλλον σχηματι-
σμὸν θὰ τὸν ὑπολάβωμεν **ὑποπτον, ὑποπτον.**

(Παραλειφθὲν ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ)

Μετὰ τὸν Μάγον τοῦ Παράσχου εἰς οὐδένα τῶν γνω-
στῶν στιχουργῶν θὰ ἐπέτρεπε τὸ δημόσιον ἄλλον Μάγον·
ἀλλ' ἀπέναντι γυναικὸς ἀποκαλυπτόμεθα ὅλοι· τοῦτο ἐπρά-
ξαμεν καὶ ἡμεῖς ὡς ἅγιος Πέτρος κρατῶν τὰς κλεῖδας τοῦ
Μὴ Χάνεσαι καὶ εἶπομεν εἰς τὴν ἐνθουσιῶσαν Μαρίαν,
δεσποινίς, εἰσεέλθετε.

ΧΑΛΙΚΕΣ

Παρακαλοῦνται αἱ συνάδελφοι νὰ μὴ ἀρχίσουν ἐφέτος
πάλιν τὰ ἀηδὴ ἐκεῖνα περὶ τῶν ἐξετάσεων, ὅτι ἐπὶ παρου-
σίᾳ τοῦ δεῖνα καὶ δεῖνα, ἤρξαντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ δεῖνα
καὶ δεῖνα ἐκπαιδευτηρίου, ὅτι οἱ εὐφρεῖς μαθηταὶ ἀπήντη-
σαν εὐστόχως, ὅτι οἱ καθηγηταὶ μετὰ ζήλου ἐξετέλεσαν
τὸ καθήκον τῶν, ὅτι . . . ὅτι. Ἀρκεῖ! Ἐξέρομεν πῶς
καὶ ποῖοι τὰ γράφουν αὐτά. Οἱ κ.κ. συνάδελφοι γνωρίζο-
μεν ὅτι δὲν πατοῦν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν ἐκπαιδευτηρίων·
ἂν ἐπατοῦσαν δὲ, πολλάκις (ὄχι βέβαια πάντοτε) θὰ ἔγρα-
φον ἐν συνειδήσει, ἤρξαντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ δεῖνα καὶ
τάδε ἐκπαιδευτηρίου· οἱ ἐκ τῆς ἀμελείας καὶ ἄλλων κακοη-
θειῶν . . . ἀποβλακισθέντες μαθηταὶ ἀπήντησαν ἀφύε-
ττατα. Ἐδείχθη ὅτι ὁ διευθύνων δεῖνα καὶ δεῖνα, δὲν ἐφρόν-
τισε ἄλλο νὰ κάμῃ εἰμὴ νὰ γεμίσῃ τὴν τζέπη του παρά-
δες, καὶ νὰ κάμῃ φιοῦρα, οἱ δὲ καθηγηταὶ δὲν ἐξετέλεσαν
εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον τῶν κ.τ.λ. ἃς παύσουν λοιπὸν
αὐτά!

Ὁ φίλος Καμπούρογλους ἡ μᾶς πέρνει 'στὸ κορβίδο μὴ
τοὺς γέροντάς του τοῦ Ἰμνητοῦ καὶ τοὺς περιπλανωμένους
τοῦ Ἰουδαίου, ἡ . . . τρελλάθηκε 'στὰ σωστά. Δουῖν θά-
τερον! ἦ, ἦ.

Μῶμος.

Η ΕΛΛΑΣ ΜΑΣ.

Ταμεῖα, γραμματόσημα, καὶ μῆδες,
Οἰκόπεδα, κι' ἄλλοι πολλοὶ μεζέδες·
Ἦσαν σφαχτὸ ἡ Ἑλλὰς μοῦ φαίνεται' ἔτσι
Ὅπου τῆς βγάλανε τὸ **κοκορέτσι.**

Λιμέρι.